

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

”Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam.” (Luther)

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

”Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam.”(Luther)

2026. augusztus 23.

Nyíregyháza

Istentisztelet

Cím: Államalapítás – ragaszkodás - továbbadás

(1. dia) „Amit hallottunk és tudunk, mert őseink elbeszéltek nekünk, nem titkoljuk el fiaink előtt, elbeszéljük a jövő nemzedéknek az Úr dicső tetteit...” Zsoltárok 78,3–4

Szeretett Gyülekezet!

(2. dia) A napokban ünnepelte Magyarország államalapítását. Sok minden kavargott a fejembe, hogy mit hozzak erre a mai istentiszteletre igei üzenetként. A 20-i ünnepségen én is szolgálhattam, s arra gondoltam, hogy az ott elhangzott beszédemet fogom megosztani veletek lelki üzenetként, tekintve Istenre, aki minden hatalmat ad és elvesz, aki királyoknak, vezetőknél hatalmat ad és elvesz. Hallgassuk és figyeljünk történelmünkre és legfőképpen a történelem Urára, aki nemzetünket adta, felemelte és olykor a történelemben mélységbe is en-

gedte. Tekintsünk arra az Istenre, aki ebben a több mint ezer esztendőben megtartott bennünket!

Augusztus 20-án több mint ezer esztendő történelme áll mögöttünk. Ezer esztendő öröme és fájdalma, győzelme és veresége, építése és rombolása. Ezer esztendő, amelynek során nemzedékek születtek és tűntek el, országhatárok változtak, birodalmak emelkedtek fel és omlottak össze, de a magyar nemzet itt maradt a Kárpát-medencében.

Augusztus 20-án államalapító Szent István királyunkra emlékezünk. Arra a királyra, aki felismerte, hogy nem elég országot szerezni: országot meg is kell tartani. Nem elég földet birtokolni: hazát kell teremteni rajta. Nem elég néppé lenni **(3. dia)**: olyan közösséggé kell formálódni, amelynek vannak **(3/a dia)** értékei, hite, erkölcsi alapjai, törvényei és jövőképe.

István király döntése ezért több volt egyszerű politikai döntésnél. Amikor a keresztyénség mellett döntött, nem csupán egy vallást választott a sok közül. Felismerte, hogy egy országot hosszú távon nemcsak karddal és törvénnyel, hanem

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

”Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam.” (Luther)

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

”Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam.”(Luther)

lélekkel is építeni kell. A magyar állam alapjaiba ezért került bele a keresztyén hit.

Szent István Imre herceghez intézett Intelmeiben világosan fogalmaz **(4. dia)**:

„*A hit után az egyház foglalja el a második helyet.*”

És ugyanilyen súllyal figyelmeztet:

„*A hitetlenség romlásba dönti a királyságot.*”

Ezer esztendő távolából különösen súlyos mondatok ezek.

Mert István tudta, hogy az ország nemcsak akkor kerülhet veszélybe, ha ellenséges hadsereg lépi át a határait. Egy nemzet akkor is veszélybe kerülhet, amikor belül elveszíti azt, amire épült. Amikor már nem tudja, mi az igaz és mi a hamis. Amikor már nem tudja, mi a jó és mi a rossz. Amikor a hit helyére közöny, az áldozat helyére önzés, a közösség helyére széthúzás, Isten helyére pedig az ember önmaga kerül. Ézsaiás könyvében Isten maga óv attól, hogy összekeverjük a kettőt, azt mondja **(5. dia)**: „²⁰**Jaj azoknak, akik azt mondják a rosszra, hogy jó, és a jóra azt, hogy rossz, akik a sötétséget vilá-**

gosságnak, a világosságot pedig sötétségnek mondják, akik azt állítják a keserőről, hogy édes, az édesről pedig azt, hogy keserű!” Ézs 5,20

Mert falakat lehet építeni hit nélkül. Utakat lehet építeni hit nélkül. Gazdaságot is lehet építeni hit nélkül. De lelki értelemben vett hazát nehéz építeni Isten nélkül.

Szent István felismerte: a jövő nem egyszerűen azon múlik, milyen erős a hadsereg, mennyi kincs van a királyi kincstárban, vagy milyen vastagok a várfalak. A jövő azon is múlik, hogy milyen emberek nőnek fel az országban. És itt különös erővel szólal meg több mint nyolcszáz évvel később Jókai Mór mondata az *Eppur si muove – És mégis mozog a föld* című regényéből **(6. dia)**:

„*A világ olyanná alakul, amilyenné a fiatalságot nevelik.*”

Érdemes ezt a mondatot államalapításunk ünnepén nagyon komolyan vennünk.

(7. dia) „*A világ olyanná alakul, amilyenné a fiatalságot nevelik.*”

Vagyis Magyarország holnapja részben ma dől el. Ott dől el a családokban, az óvodákban, az iskolákban, a gyülekezeteinkben. Ott dől el abban, hogy mit tartunk értéknek, és mit adunk tovább a következő nemzedéknek. Mert a gyermek nemcsak azt tanulja meg, amit mondunk neki. Azt is megtanulja, ahogyan élünk. Hiába beszélünk neki szeretetről, ha gyűlöletet lát. Hiába beszélünk tisztességről, ha azt látja, hogy mindig az ügyeskedő boldogul. Hiába beszélünk hitről, ha azt látja, hogy számunkra Istennek valójában nincs helye a hétköznapi életben. Hiába beszélünk hazaszeretetről, ha közben mindent megvetünk, ami közös örökségünk. És hiába várjuk, hogy templomaink húsz vagy harminc év múlva megteljenek, ha ma nem fogjuk meg gyermekeink kezét, és nem vezetjük őket Krisztushoz. A jövő nem valami távoli, homályos dolog. A jövő most ül az iskolapadban, az óvoda udvarán. A jövő most játszik. A jövő most ül mellettünk a templompadban – vagy éppen azért nincs ott, mert mi nem vittük magunkkal.

A világ valóban olyanná alakul, amilyenné a fiatalságot nevelik.

Nem véletlen tehát, hogy minden olyan hatalom, amely egy nemzet lelkét akarja átformálni, előbb-utóbb megpróbálja átírni annak ünnepeit, történelmét és értékeit is.

Augusztus 20-a 1945-ig nemzeti ünnep volt. A második világháborút követően ezt megszüntették. Egyházi ünnepként még 1947-ig nyilvánosan meg lehetett tartani, de az akkori rendszer számára Szent István ünnepének vallási és nemzeti tartalma már nem volt vállalható. Az ünnepet ezért átértelmezték: előbb az új kenyér ünnepévé, majd az új alkotmány ünnepévé tették. Milyen különös!

A nap megmaradt. A dátum megmaradt. Az ünnep is megmaradt. Csak éppen megpróbálták kivenni belőle Istent. Megpróbálták kivenni belőle Szent Istvánt. Megpróbálták kivenni belőle azt a keresztyén örökséget, amelyre ez az ország több mint ezer esztendővel ezelőtt épült. Mert egy ünnepet nemcsak be-

tiltani lehet. Ki is lehet üresíteni. Meg lehet tartani a külsőségeket úgy, hogy közben elfelejtjük a tartalmát.

Lehet kenyeret szegni anélkül, hogy hálát adnánk azért, akitől a kenyér származik. Lehet beszélni államalapításról anélkül, hogy beszélénk arról a hitről, amelyből az államalapító király erőt merített. Lehet keresztet látni a koronán úgy, hogy közben nem akarunk tudni arról a Krisztusról, akire a kereszt mutat.

Pedig a történelem újra és újra megmutatja, hogy egy népnek nemcsak kenyérre van szüksége. Lélekre is. Hitre is. Reménységre is.

Babits Mihály *Szent király városa* című versében megrendítően ír egy olyan korról, amely romok között keresi önmagát **(8. dia)**:

„Szörnyű rabságból ébredünk
s átallunk szabadságért küzdeni.

Templomokat romboltunk, s rá nem érünk
építeni; jó ha még saját ledőlt falunkat
fölrakhatjuk, hogy elbújhassunk szégyenünkkel!”

Majd így folytatja **(9. dia)**:

„Küzdeni? Más korok küzdtek könyvért, keresztért,
ostyáért és zászlóért: ez nekünk már
mind semmi volt. Mi már a Semmiért
harcoltunk...”

És végül felkiált:

„Óh, szent István király! a te
csatáid jobbak voltak. Karddal a kard ellen!”
„Mi már a Semmiért harcoltunk.”

Talán Babitsnak ez a mondata az egyik legnagyobb figyelmeztetés számunkra is. Mert mindig van veszélyesebb állapot annál, amikor az ember rossz ügyért küzd: amikor már semmiért sem akar küzdeni. Amikor számára minden mindegy.

Mindegy, hogy igaz vagy hamis, szent vagy profán, hűség vagy hűtlenség, család vagy széthullás, hit vagy hitetlenség, hogy van-e Isten vagy nincs. Ahol minden egyformán értékesnek van kikiáltva, ott egy idő után semmi sem lesz igazán ért-

ékes. Nekünk azonban van miért hálát adnunk és van mit továbbadnunk.

Van anyanyelvünk, kultúránk, történelmünk, hazánk, több mint ezeréves keresztyén örökségünk. Vannak templomaink, amelyeknek tornyai generációk óta mutatnak az ég felé. Van Bibliánk. És mindenekelőtt: van Krisztusunk.

És talán éppen itt kell ma továbbmennünk Szent István örökségétől. Mert keresztyénségről beszélni még nem feltétlenül jelent Krisztussal élni. Lehet tisztelni a keresztyén kultúrát anélkül, hogy valaki Krisztus tanítványa lenne. Lehet gyönyörködni templomainkban anélkül, hogy valaki imádkozna. Lehet keresztet hordani a nyakunkban anélkül, hogy a kereszt Ura helyet kapna a szívünkben. Lehet keresztyén Magyarországról beszélni úgy, hogy közben Jézus Krisztus személyesen távol marad tőlünk.

Pedig a keresztyénség középpontjában nem egy eszme áll.

Nem egy intézmény.

Nem egy ezeréves kultúra.

Nem egy történelmi hagyomány.

Hanem egy személy: Jézus Krisztus.

Ő mondja **(10. dia)**: „**Én vagyok az út, az igazság és az élet.**”

Nem azt mondja: megmutatok nektek egy utat.

Azt mondja: **én vagyok az út.**

Nem azt mondja: elmondok nektek néhány igazságot.

Azt mondja: **én vagyok az igazság.**

És nem egyszerűen jobb életet ígér. Azt mondja: **én vagyok az élet.**

Ezért nekünk ma nem egyszerűen keresztyén értékeket kell megőriznünk. Krisztushoz kell ragaszkodnunk.

Nem elég, ha őseink hittek. Nem elég, hogy királyaink templomokat építettek. Nem elég, hogy nagyapáink és nagyanyáink imádkoztak. Nem elég, hogy ezer éve keresztyén államot alapítottak ezen a földön.

A kérdés ma személyesen nekünk szól:

(11. dia) Ki nekem Jézus Krisztus?

Egy történelmi személy?

Egy vallás alapítója?

Egy név, amelyet ünnepi beszédekben megemlítünk?

Vagy valóban az én Uram, Megváltóm, életem vezetője?

Mert Magyarország lelki megújulása végső soron nem rendele-
tekben kezdődik. Nem törvénykönyvekben. Nem ünnepi szó-
nokatokban. Az emberi szívben kezdődik.

Ott, ahol valaki egyszer őszintén kimondja:

Uram Jézus Krisztus, szükségem van rád.

Vezesd az életemet!

Bocsásd meg a bűneimet!

Taníts szeretni!

Taníts megbocsátani!

Taníts hűségesnek lenni!

Taníts úgy élni, hogy rajtam keresztül mások is megláthassa-
nak Téged!

(12. dia) Mert az az ország erős, amelyben erős közösségek
vannak. **(12/a dia)** A közösség akkor erős, ha erősek a csalá-
dok. **(12/b dia)** A család akkor erős, ha vannak benne hűséges,

szeretni tudó emberek. **(12/c dia)** Az ember pedig akkor talál
biztos alapot, amikor élete Krisztusra épül.

Ezért ma, amikor hálát adunk Magyarorszáért, kérjük Istent:

Adjon ennek a hazának olyan vezetőket, akik felelősséget
éreznek népükért. Adjon olyan egyházat, amely nem önmagát,
hanem Krisztust hirdeti. Adjon olyan családokat, amelyekben
a gyermekek nemcsak hallanak Istenről, hanem látják is szüle-
ik életében a hitet. Adjon olyan fiatalokat, akiknek nem a
Semmiért kell küzdeniük, hanem megtalálják életük célját és
értelmét. És adjon nekünk olyan jövőt, amelyben igaz marad
Jókai mondata **(13. dia)**: „A világ olyanná alakul, amilyenné a
fiatalságot nevelik.”

Neveljük hát őket igazságra. Neveljük őket szeretetre.

Neveljük őket felelősségre. Neveljük őket hazaszeretetre.

De mindenekelőtt: vezessük őket Krisztushoz.

Ezért is választottam ezt az Igét, mert hiszem, hogy ennek a
nemzetnek a felemelkedése ott kezdődik, ha **(14. dia)** „Amit
hallottunk és tudunk, mert őseink elbeszélték nekünk, nem

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

”Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam.” (Luther)

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10

”Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.

Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.

Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam.”(Luther)

**titkoljuk el fiaink előtt, elbeszéljük a jövő nemzedéknek az
Úr dicső tetteit...”** Zsoltárok 78,3–4. Ha bizonyóságot teszünk
mennyről és poklóról, életről és halálról, bűnről és megbocsá-
tásról, váltságról és kegyelemről. Minél többen adják át életü-
ket Krisztusnak, annál bizonyosabb ennek az országnak a fel-
emelkedése. Minél jobban ragaszkodik Krisztushoz ez a nem-
zet, annál inkább felragyog Isten dicsősége. Ezért államalapí-
tás ünnepén is csak annyit tudunk tenni, hogy Isten dicső tette-
iről, a történelem Uráról és Jézus Krisztusról teszünk bizony-
ságot a következő nemzedéknek is!

Isten áldja Magyarországot!

Isten áldja magyar népünket!

És adja, hogy életünk, családjaink és hazánk jövője Jézus

Krisztusra, az egyetlen biztos kősziklára épüljön!

Ámen.